

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **akciová společnost R.**

zastoupený JUDr. Zdeňkem Hrouzkem, advokátem
se sídlem Brno, Pražákova 1008/69

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 22. 12. 2015 č.j. 45/2012-510-RK/43

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra dopravy ze dne 22. 12. 2015 č.j. 45/2012-510-RK/43, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu žalobce ze dne 30. 5. 2012 směřujícímu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2012 č.j. 317/2011-030-Z106/4 o odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací takto: „Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) a s přihlédnutím k § 152 odst. 4 podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru bezpečnostního, ze dne 14. května 2012, č.j. 317/2011-030-Z106/4, zrušuje a řízení ve věci žádosti společnosti R., a. s., ze dne 10. října 2011 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., se zastavuje.“
2. V žalobou napadeném rozhodnutí označeném v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr dopravy nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení. Konstatoval, že rozhodnutím ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012 č.j. 45/2012-510-RK/4 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2012 č.j. 317/2011-030-Z106/4 o odmítnutí žalobcovy

žádosti o poskytnutí informací a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání se závazným právním názorem: „*Ministerstvo dopravy jako povinný subjekt poskytne žadateli informace uvedené v bodu a) jeho žádosti. O žádosti ve zbytku rozhodne podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu, že povinný subjekt těmito informacemi nedisponuje.*“ Společnost Č. D., a.s., jejichž výkazy měly být žalobci (na základě jeho žádosti o informace) poskytnuty, napadly dne 10. 12. 2012 rozhodnutí ministra správní žalobou, kterou Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 12. 2012 č.j. 10 A 187/2012-167 odmítl. Žalovaný poté informace uvedené v části a) žalobcovy žádosti o informace, tj. výkaz nákladů a výnosů z přepravní činnosti společnosti Č. D., a.s., vztažený na jednotlivé linky dálkové dopravy za rok 2010, žalobci zaslal. Ve zbytku, tj. v části b), jeho žádost odmítl novým rozhodnutím ze dne 13. 2. 2013 č.j. 317/2011-030-Z106/17 (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013“). Proti tomuto rozhodnutí žalobce rozklad nepodal, a rozhodnutí tak nabylo právní moci. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze po zrušení jeho usnesení ze dne 19.12.2012 č.j. 10 A 187/2012-67 Nejvyšším správním soudem rozhodl rozsudkem ze dne 12.2.2015 č.j. 10 A 187/2012-164 (dále jen „rozsudek Městského soudu v Praze“), kterým zrušil rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012 č.j. 45/2012-510-RK/4 (dále jen „rozhodnutí ministra ze dne 26.11.2012“), přičemž vyslovil právní názor, že společnost, a.s., měly být jako dotčená osoba uvědomeny o podání žádosti, ministr dopravy opětovně projednal rozklad žalobce. Učinil tak v situaci, kdy část informací byla žalobci již poskytnuta a současně bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o odmítnutí zbývajících částí žádosti.

3. Ministr dopravy poukázal na to, že Městský soud v Praze se ve zrušujícím rozsudku vůbec nezabýval meritem, tedy tím, zda požadované informace byly žadateli poskytnuty, resp. odeprýny po právu či nikoli. Společnost Č. D., a.s., realizovala své právo vyjádřit se k žalobcově žádosti o informace především v samotné správní žalobě, v dopisu svého tehdejšího předsedy představenstva a generálního ředitele ze dne 10.12.2012 a v kasační stížnosti ze dne 27.12.2012. Ministr dopravy zdůraznil, že jelikož informace uvedené v bodě a) žádosti již byly žalobci reálně poskytnuty, bylo by nepřiměřeně formalistické, zbytečné a neefektivní navrhopvat, aby ministr rozhodl v tomto bodě obdobně jako v původním, zrušeném rozhodnutí. Pokud společnost Č.D., a.s., uvedla, že zveřejnění předmětných informací koliduje s právem na ochranu obchodního tajemství a může jí zásadním způsobem poškodit, nejsou tím popřeny závěry, k nimž ministr jako odvolací správní orgán dospěl již v předchozím rozhodnutí o rozkladu, v němž vysvětlil, proč v daném případě převáží právo veřejnosti na poskytnutí informací nad právem společnosti Č. D., a.s., na ochranu (případného) obchodního tajemství. Navzdory negativnímu stanovisku společnosti Č. D., a.s., nebylo na místě poskytnutí těchto informací odeprýt. Závěry uvedené v soudem zrušeném rozhodnutí ministra ze dne 26.11.2012 nekolidují s právním názorem vyjádřeným správními soudy, neboť v bodě b) měla být žádost odmítnuta. Odmítnutím žádosti nemůže dojít k negativnímu zásahu do práv společnosti Č. D., a.s., a je tím tak respektována de facto i její vůle, aby informace nebyly poskytnuty. Nelze rovněž pominout, že zde již existuje pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, které bylo vydáno na základě původního rozhodnutí ministra o rozkladu, a to až po podání správní žaloby a které nebylo rozhodnutími správních soudů nijak dotčeno. V konečném důsledku ho nerozporoval ani žalobce, když proti němu nepodal rozklad.
4. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že informace požadované pod bodem a) mu byly již poskytnuty, a proto se k tomuto bodu dále vyjadřovat nebude. Namítl, že argumentace žalovaného uvedená v napadeném rozhodnutí je postavena jednak na rozhodnutí, které bylo pravomocně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze z důvodu jeho rozporu se zákonem, jednak na rozhodnutí, které na toto nezákonné rozhodnutí časově a obsahově navazuje, a z povahy věci je taktéž nezákonné a nelze k němu přihlížet. Žalovaný postupoval nesprávně, když v průběhu soudního řízení vedeného před Městským soudem v Praze vydal

rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013, které obsahově navazuje na rozhodnutí, které bylo následně Městským soudem v Praze zrušeno pro jeho rozpor se zákonem. Rozsudkem Městského soudu v Praze tak došlo k přerušení linie rozhodnutí žalovaného v řízení o žádosti a žalovaný se za takové situace nemůže domáhat obsahu rozhodnutí, které bylo pravomocně zrušeno, ani rozhodnutí, které na zrušené rozhodnutí navazuje. Argument, že žalobce nepodal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013 rozklad, neobstojí, protože rozsudkem Městského soudu v Praze bylo řízení o žádosti vráceno do stádia předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013 a na něj případně navazujícím opravnému prostředku. K tomu, zda byl proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013 podán opravný prostředek či nikoli, nelze přihlížet. Žalovaný se měl vypořádat s tvrzeními a argumenty obsaženými v rozkladu, který žalobce podal proti rozhodnutí povinného subjektu, jelikož do této fáze bylo řízení rozsudkem Městského soudu v Praze vráceno.

5. Žalobce dále namítl, že tvrzení žalovaného uváděné opakovaně v jeho rozhodnutích, že požadované informace nemá žalovaný k dispozici, a proto je nemůže poskytnout, neboť by zpracováním odpovědi vytvářel nové informace, je účelové a neopodstatněné. Povinnost žalovaného takovými informacemi disponovat vyplývá z podstaty věci, resp. z jeho povinnosti řádným způsobem nakládat s veřejnými prostředky. Žalovaný musí ze samé podstaty věci používat k přepočtu, resp. zprůměrování ztráty, vzorec, jehož jednotlivé proměnné tvoří požadované informace. Pouze daným způsobem může žalovaný průběžně sledovat, zda nejsou kompenzace využívány i pro linky, které by mohl být provozovány na komerční riziko bez nutnosti vynakládat na jejich provoz veřejné prostředky. Žalovaný požadovanými informacemi disponuje, i když nikoli v žalobcem požadovaném členění, a tyto odmítá poskytnout pouze z důvodu přepjatého formalismu. Tímto formalistickým přístupem nelze poskytnutí informací svévolně odmítat a je na místě informace žalobci poskytnout v členění, v jakém je má povinný subjekt reálně k dispozici. Tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na své již pravomocně zrušené rozhodnutí a na rozhodnutí na ně obsahově navazující, jednal v rozporu se zákonem a vydal nezákonné rozhodnutí, kterým žalobci zamezil v přístupu k informacím. Jednání žalovaného vede k popření účelu a smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) i ústavně zaručeného práva na informace zakotveného v článku 17 Listiny základních práv a svobod. Bez této záruky zákonnosti nelze účinně vykonávat kontrolu veřejné správy. V jednání žalovaného lze naopak spatřovat obcházení zákona č. 106/1999 Sb., neboť je tím znemožněno provádění laické kontroly hospodaření s veřejnými prostředky. Žalobce zdůraznil, že předmětné informace požaduje také z důvodu prověření hospodaření s veřejným majetkem. Výklad § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., musí být extenzivní, neboť limituje aplikaci omezení uvedeného v § 9 odst. 1 téhož zákona. Rozsah informací, které lze poskytnout podle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., je dán rozsahem, který je nezbytný pro posouzení hospodárnosti využití veřejných prostředků. Pokud souhrnný údaj pro takové posouzení nedostačuje, je nutné poskytnout i další informace, v jejichž kontextu již bude možné takové posouzení provést. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003 č.j. 5 A 119/2001-38 je dle žalobce nutno přijmout takový výklad pojmu „informace“, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv. V předmětné věci převažuje veřejný zájem, spočívající v kontrole uvedených subjektů ohledně vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s veřejným majetkem, nad zájmem soukromým. Žalobce dále namítl, že pro rozhodnutí o žádosti a pro následně napadené rozhodnutí byl použit instanční vztah žalovaného, neboť povinný subjekt a odvolací orgán institucionálně splývají, což mohlo vést k ne zcela nezájatému pohledu odvolacího orgánu na danou věc, neboť v daném případě rozhodovala jedna instituce ve dvou stupních. Konečné rozhodnutí tak lze považovat za účelové, zabráňující možnosti dalšího projednávání žádosti žalobce.

6. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný je odůvodnil zejména s odkazem na soudem pravomocně zrušené rozhodnutí ministra a na ně navazující rozhodnutí žalovaného 13. 2. 2013. Žalovaný nesprávně posoudil danou situaci, když za daných okolností svévolně zastavil řízení bez toho, aby pro zastavení řízení byly splněny podmínky, a znemožnil tak žalobci, aby se nadále mohl domáhat svého práva na informace. Žalovaný tak za použití účelové argumentace podpořil své rozhodnutí o zastavení řízení. Jeho argumentace je nedostatečná a nemůže ve správním řízení obstát, jakož nemůže obstát ani samotné zastavení řízení.
7. Žalobce též namítl nepřezkoumatelnost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých úvah dospěl žalovaný ke svému závěru ve vztahu k bodu b) žádosti o informace. Na tomto místě žalobce poukázal na nesprávné a nesrozumitelné odůvodnění ohledně nutnosti odmítnout poskytnutí informací uvedených v bodu b) žádosti. Argumentaci použitou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze přijmout z toho důvodu, že žalovaný odkazuje na argumenty uvedené v již zrušeném rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26.11.2012 č.j. 45/2012-510-RK/4 a rozhodnutí na ně navazujícím.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že žalobce, přestože se staví do role jakéhosi veřejného kontrolora nakládání s majetkem státu a hospodaření s veřejnými prostředky, je v první řadě podnikatelským subjektem, jehož hlavní motivací jsou především jeho vlastní podnikatelské zájmy. Přitom využívá situaci, kdy jeho největší konkurent – společnost Č. D., a.s., přestože je podnikatelským subjektem stejně jako žalobce, je z hlediska své vlastnické struktury považován současně i za veřejnou instituci, a tedy za povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný nicméně připustil, že motivace žalobce je z hlediska zákona č. 106/1999 Sb., v zásadě irelevantní a nemá vliv na to, zda mu bude požadovaná informace poskytnuta. Zdůraznil dále, že po vrácení věci soudem rozhodoval opětovně o rozkladu v situaci, kdy o žádosti už bylo pravomocně rozhodnuto. Rozsudkem Městského soudu v Praze sice došlo k přerušení linie rozhodnutí žalovaného, nikoli však k navrácení v předešlý stav (restitutio in integrum), které by zde z povahy věci ani nebylo možné. Lze si jen stěží představit, že by žalobce vrátil informace, které mu již byly poskytnuty a „vymazal“ je ze své paměti. Žalovaný označil argumentaci žalobce za účelovou, neboť žalobce současně nebrojil proti tomu, že mu informace v části a) žádosti byly poskytnuty na základě soudem zrušeného rozhodnutí ministra dopravy, a nenamítl, že neformální „rozhodnutí“ podle § 4 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., jímž mu byly tyto informace poskytnuty, bylo nezákonné a věcně nesprávné, protože časově a obsahově navazuje na zrušené nezákonné rozhodnutí, ke kterému nelze přihlížet. Žalovaný zdůraznil, že povinnému subjektu v opětovném meritorním rozhodnutí především brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Po vrácení věci soudem proto orgánu rozhodujícímu o rozkladu nebylo než rozhodnutí povinného subjektu zrušit a řízení o žádosti zastavit.
9. Protože žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti nepodal rozklad, toto rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013 nabylo právní moci. Žalobce se tak sám a zcela o své vůli zkrátil na svých právech, když nevyčerpal všechny opravné prostředky. Žalobce nenapadl ani rozhodnutí ministra, na jehož základě mu poté povinný subjekt odmítl poskytnout informace požadované v části b) žádosti. Žalovaný podotkl, že tato překážka nebrání žalobci v tom, aby si o tyto informace znovu požádal. Povinný subjekt bude muset poskytnutí informací, případně důvody pro odmítnutí žádosti posuzovat podle skutkového a právního stavu ke dni doručení žádosti, a je možné, že původní překážka bránící poskytnutí těchto informací (tj. jejich faktická neexistence, resp. to, že v rozhodné době nebyly vůbec k dispozici povinnému subjektu) již odpadla. Za paradoxní žalovaný označil námitku žalobce, že postupoval nesprávně, když v průběhu řízení před Městským soudem v Praze vydal rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013. Sám žalobce se totiž prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti domáhal, aby povinný

subjekt vydal rozhodnutí, k němuž byl zavázán rozhodnutím ministra. Pravomocné rozhodnutí ministra bylo v té době účinné a vykonatelné, tudíž i s ohledem na presumpci správnosti jím byl povinný subjekt vázán, a musel tak v zákonných lhůtách o žádosti opětovně rozhodnout. K námitce, že musel již ke dni podání žádosti požadovanými informacemi disponovat, žalovaný uvedl, že jde o nesprávné a účelové tvrzení žalobce. Odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, z něhož zřetelně vyplývá, že žalovaný prokazatelně těmito informacemi nemohl disponovat. Pokud žalobce poukázal na fakt, že povinný subjekt a odvolací orgán institucionálně splývají, jde o situaci, která je přímo aprobovaná zákonem (§ 152 správního řádu a § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.). Je zcela běžné a standardní, aby o opravných prostředcích proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad v prvním stupni, rozhodoval jako druhá instance ten, kdo stojí v jeho čele. Návrh rozhodnutí ve druhé instanci předkládá rozkladová komise, která musí být většinově složena z odborníků, kteří nejsou zaměstnanci tohoto správního úřadu. I v posuzované věci byl žalobcův rozklad projednán nejprve rozkladovou komisí, jejíž složení je předem známo, přičemž jednací řád umožňuje vznést námitku podjatosti i vůči jednotlivým členům rozkladové komise.

10. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že se rozkladová komise ztotožnila s názorem tehdejší rozkladové komise, zopakovala tyto argumenty s tím, že je není třeba měnit. Své úvahy žalovaný dostatečně odůvodnil a napadené rozhodnutí splňuje veškeré povinné náležitosti podle § 68 a § 69 odst. 1 a 2 správního řádu. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech a jeho ústavně zaručené právo na informace nebylo porušeno. V řízení o žádosti mohl uplatnit všechna procesní práva.
11. Ve věci samé se dne 25. 4. 2019 konalo ústní jednání před soudem. Žalobce, resp. zástupce žalobce svou nepřítomnost u jednání omluvil a souhlasil s tím, aby se jednání konalo v jeho nepřítomnosti. Navrhl, aby bylo rozhodnuto na základě předložených důkazů. Žalovaný při jednání odkázal na své vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žaloba postrádá podstatné ratio vzhledem k rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, kterým byla žádost v inkriminované části pravomocně odmítnuta. Akcentoval dodržení zásady ne bis in idem, neboť pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2013 o odmítnutí poskytnutí informace nebylo zrušeno.
12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
13. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu správními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.
14. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
15. Podle § 48 odst. 2 správního řádu přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.
16. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Pro posouzení věci je stěžejní, zda procesní postup, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14.5.2012 a řízení o žádosti podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zastavil, je v souladu s právní úpravou zakotvenou ve správním řádu. K aplikaci § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 14. 1. 2009

č.j. 5 As 55/2008-87, v němž uvedl, že: „Rozhoduje-li odvolací správní orgán dle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je povinen, kromě důvodů svědčících o nezákonnosti či nesprávnosti správního rozhodnutí, předejít zejména důvody vedoucí k zastavení řízení. Chybí-li tyto, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.“

18. Dle názoru soudu je nutno poukázat na nikoli nevýznamnou skutečnost, že předchozí rozhodnutí ministra ze dne 26.11.2012 bylo zrušeno na základě žaloby podané společností Č. D., a.s., jako osobou dotčenou na řízení o žádosti. Žalovaný, resp. též v jeho čele stojící ministr dopravy byl proto vázán právním názorem, který Městský soud v Praze vyslovil ve svém zrušujícím rozsudku a který se týkal práva dotčené osoby vyjádřit se k uvažovanému způsobu vyřízení žádosti. V intencích tohoto závazného právního názoru v napadeném rozhodnutí posuzoval, zda dotčená osoba byla zkrácena na svých právech vyjádřit se k žádosti o poskytnutí informací. Logicky uzavřel, že ve vztahu k té části informací, která již byla žalobci (v mezidobí) poskytnuta, by bylo nepřiměřeně formalistické, aby odvolací správní orgán v tomto bodě rozhodl jako v původním rozhodnutí. Pokud jde o tu část žádosti, která měla být podle rozhodnutí ministra odmítnuta a o níž bylo v mezidobí vydáno pravomocné odmítavé rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, ministr dopravy právem konstatoval, že v této části z povahy věci nemohlo dojít k negativnímu zásahu do práv dotčené osoby.
19. Při rozhodování v dané věci ministr dopravy nutně vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013, kterým bylo poskytnutí zbývajících částí požadovaných informací odmítnuto, nabylo právní moci, neboť žalobce proti tomuto rozhodnutí nepodal rozklad. Ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu a contrario sice negativní rozhodnutí o žádosti netvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté, a jako takové, s ohledem na taxativní výčet důvodů zastavení řízení podle § 66 správního řádu, nezakládá přímo důvod k zastavení řízení, na straně druhé však nelze dovodit, jak tvrdí žalobce, že rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 12.2.2015 bylo „odstraněno“ i pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013. Zrušovacím rozhodnutím soudu vydaným podle § 78 s.r.s. může dojít pouze ke zrušení toho rozhodnutí, proti kterému směřuje podaná žaloba. Tímto rozhodnutím ovšem v daném případě nebylo rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2013, proti němuž žaloba společnosti České dráhy, a.s., vůbec nesměřovala. Rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 12.2.2015 bylo zrušeno toliko rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26.11.2012, nikoli však rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013. To i nadále existuje a dopadá na něj zásada presumpce správnosti a zákonnosti správního aktu.
20. Přestože pravomocné negativní rozhodnutí o žádosti netvoří překážku, pro kterou nelze v řízení pokračovat [§ 66 odst. 1 písm. e) správního řádu a contrario], neznamená to, že žalovaný byl povinen meritorně znovu o žádosti žalobce rozhodnout. Vydáním rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013 žalovaný jako povinný subjekt rozhodl o zbývajících částech žádosti o informace, čímž byla žalobcová žádost kompletně posouzena a řízení o ní tak bylo pravomocně ukončeno. Žalobce proti tomuto rozhodnutí nebrojil rozkladem, v důsledku čehož byl vyloučen i soudní přezkum tohoto prvoinstančního rozhodnutí. V rozsahu, v jakém byla žádost žalobce o poskytnutí informací rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2013 odmítnuta (čímž byly implicitně posouzeny rozkladové námitky žalobce), je vyloučeno vydat nové (negativní) rozhodnutí, neboť tomu brání zásada *ne bis in idem*, která je obecně platná v řízení před správními orgány a kterou lze dovodit z principu materiální právní moci (viz rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2005 č.j. 2 Afs 206/2004-65). Stručně řečeno, pokud jednou povinný subjekt žalobcovu žádost [v části informací uvedených v ní pod písm. b)] pravomocně odmítl, byl tím tento předmět řízení vyčerpán a neexistuje žádný rozumný důvod, proč by měl povinný subjekt v témže řízení o této části žádosti rozhodovat znovu. Nutit správní orgán za této situace, aby znovu rozhodoval o žalobcově žádosti, by bylo zjevně v rozporu s výše zmíněnou zásadou *ne bis in idem*.

21. Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že žalobci nic nebránilo v tom, aby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2013, kterým byla jeho žádost o poskytnutí informací zčásti odmítnuta, podal řádný opravný prostředek. Skutečnost, že tak neučinil, jde plně k jeho tíži.
22. Ministr dopravy sice v napadeném rozhodnutí neodkázal na konkrétní část ustanovení § 66 správního řádu, podle něhož řízení zastavil, z odůvodnění lze však dovodit, že vzhledem k částečnému poskytnutí požadovaných informací a vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2013, kterým byl předmět řízení o žádosti vyčerpán, se žalobcem dříve podaný rozklad stal bezpředmětným, a další řízení o něm, resp. o žalobcově žádosti, pozbylo za této situace smyslu. Lze tak dovodit že žalovaný rozhodl o zastavení řízení v souladu s § 66 písm. g) správního řádu řízení. S tímto procesním postupem se soud ztotožňuje, třebaže dle jeho názoru by bylo přiléhavější, pokud by výrokem napadeného rozhodnutí bylo zastaveno řízení o žalobcově rozkladu a nikoliv řízení ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací. Jedná se však toliko o formální pochybení správního orgánu bez jakéhokoli dopadu do právní sféry žalobce; rušit kvůli němu napadené rozhodnutí a vracet věc žalovanému k dalšímu řízení by bylo projevem přepjatého formalismu, který judikatura Ústavního soudu striktně zapovídá.
23. Účelovost rozhodování či dokonce podjatost ministra dopravy, který napadené rozhodnutí vydal, v žádném případě nelze dovozovat pouze z instančního vztahu mezi ním a žalovaným jako povinným subjektem. To, že o rozkladu proti rozhodnutí ministerstva přísluší rozhodnout ministrovi stojícímu v čele tohoto ústředního správního orgánu, stanoví přímo zákon (správní řád). Žalobce přitom neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zavadávaly důvod k pochybnostem o nepodjatosti ministra dopravy při rozhodování v dané věci.
24. Další žalobní námitky, jimiž žalobce fakticky brojí proti důvodům částečného odmítnutí jeho žádosti o informace, se zcela mýlí s nosným důvodem napadeného rozhodnutí, jímž je závěr správního orgánu o nutnosti zastavení řízení. Vypořádáním těchto námitek, které jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, se soud nezabýval (jejich vypořádání by výsledek řízení o žalobě nemohlo nijak ovlivnit).
25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu